

รายงานการประชุมพฤษสภา

ครั้งที่ ๑๒/๒๔๘๕ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑

วันศุกร์ที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๕

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๕ นาฬิกา

ประธานพฤษสภา: วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๓๙ นาย เป็นองค์ประชุมแล้วข้าพเจ้าขอเปิดการประชุมต่อไป

ก่อนที่จะดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ ได้รับญัตติด่วนผ่านจากสภาผู้แทน เรื่องขอให้พิจารณาและให้ความเห็นชอบ ในการแต่งตั้งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนผู้ทรงคุณวุฒิ ตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี): เพื่อประกอบ การพิจารณาของท่าน สมาชิกพฤษภาที่รัฐบาลขอชี้แจงเพิ่มเติมดังนี้ คือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน มาตรา ๗๗ ได้กล่าวไว้ว่า สำหรับ กรรมการ ก.พ. นั้น ให้อยู่ในตำแหน่งได้ ๒ ปีและการแต่งตั้ง กรรม-

การ ก.พ. นี้ก็ให้อยู่ในความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร ที่ประเด็นแรกที่จะต้องพิจารณาก็คือว่า เวลาที่เราไม่มีสภาผู้แทนราษฎรแล้ว เราคงมีแต่ สภาผู้แทนและพฤษสภา แต่เมื่อได้คำนึงถึงความมุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว เรื่องก็พอจะอนุมานได้ว่าต้องได้รับความเห็นชอบจากพฤษสภาและสภาผู้แทนร่วมกัน และรัฐบาล ได้นำเรื่องนี้เสนอต่อสภาผู้แทนก่อน บัดนี้สภาผู้แทนก็ได้ให้ความเห็นชอบด้วยแล้ว รัฐบาลจึงขอเสนอต่อพฤษสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้ตรงกับความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ ส่วนตัวบุคคลซึ่งเป็นกรรมการนั้น ก็ได้พิจารณาเลือกจากกระทรวงที่มีความสำคัญ ๆ เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการคลัง กระทรวงเกษตรราธิการ กระทรวงพาณิชย์และ

LIART

กระทรวงคมนาคม เป็นต้น โดยเอา ปลัด
 กระทรวงเหล่านั้น และนายกรัฐมนตรีก็
 เป็นประธาน - ก.พ. อยู่แล้วโดยตำแหน่ง
 ตามพระราชบัญญัตินี้ ส่วนการที่จะตั้ง
 เป็น ๗ คนนั้น ขณะนี้เห็นว่ายังไม่จำ
 เป็น และนอกจากคณะกรรมการจะ
 อยู่ในตำแหน่งได้ชั่วระยะเวลาที่พระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน ที่รัฐบาล
 เสนอออกมาเท่านั้นซึ่งเชื่อว่าอย่าง มากก็
 ไม่เกิน ๒ เดือนคณะกรรมการนี้ทั้งหมด
 อายุและดำเนินการตามพระราชบัญญัติ
 ฉบับใหม่ที่จะออกมา หวังว่าทางพจนานุกรม
 นี้คงจะพิจารณาด้วยดี

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
 ตามที่รัฐบาลได้เสนอและได้ชี้แจงมาแล้ว
 เป็นที่เข้าใจว่ารัฐบาลมีความประสงค์ที่จะ
 ให้สมานได้รับความเห็นชอบ ในการตั้ง
 กรรมการ ก.พ. ผู้ทรงคุณวุฒิ แต่
 ข้าพเจ้ายังรู้สึกความข้องใจอยู่อีก เพราะ
 ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล-
 เรือน ฉบับเก่าท่านนายกรัฐมนตรีก็
 แกล้งแล้วว่าเป็นเรื่องของสภาผู้แทนราช-
 ฎร ก็เมื่อสภาผู้แทนราษฎรไม่มีแล้ว ก็
 จะเอาความเห็นชอบอันนี้มาให้ เป็น เรื่อง
 ของพจนานุกรม เรื่องนี้ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจ
 จะเป็นการ ขัดกัน กับ กฎหมายฉบับนี้

ก็ประการหนึ่งพอจะอนุมานได้ว่า ถ้า
 หากเรา อนุมัติลงมา ให้พจนานุกรมเห็น ชอบ
 ด้วยเช่นนี้เกรงว่าจะทำให้เราเสีย วิธ-
 ปฏิบัติไป แต่หากว่าสมาน ได้ ให้ ความ
 เห็นชอบไปและเรื่องการพิจารณาให้ ความ
 เห็นชอบในปัญหาข้อของ ก.พ. จะไม่มีอะ-
 ไรแต่หากว่าสมาน ไป ให้ ความเห็น ชอบ
 แตกต่างกับที่สภาผู้แทน ได้ ให้ ความเห็น
 ชอบมากก็จะ เป็น ปัญหาเกิดขึ้นได้ และทำ
 ให้เกิดความลำบากในการที่จะพิจารณาว่า
 กฎหมายขัดกันหรือไม่ คือหากว่าทางสภา
 นี้ไม่เห็นชอบด้วยบุคคลใดก็ตาม แล้วเรื่อง
 ก็จะต้องส่งคืนไปยังสภาล่างอีก แต่ว่าจะ
 ส่งกลับ ไปแบบเดียวกับร่างกฎหมายอื่น ๆ
 ก็ยอมทำไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญบัญญัติ
 ไว้แต่เพียงว่าร่างพระราชบัญญัติ ๆ เท่านั้น
 แต่เรื่องนี้เราก็ดำเนินแล้วที่ไม่ใช่เป็นร่าง
 กฎหมายทั่วไปจึงเกรงไปว่าจะ เป็น การ
 ขัดกัน เพราะว่าหากสมานไม่เห็นด้วยกับ
 สภาผู้แทนราษฎร จึงขอให้รัฐบาลได้ชี้-
 แจงข้อข้องใจของข้าพเจ้าด้วย

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
 สวัสดิ์ (นายกรัฐมนตรี): ปัญหาต่าง ๆ
 นั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งที่ ท่าน สมาชิก ได้
 อภิปรายแล้วเมื่อก่อน ในเมื่อแรกกฎ-
 หมายนี้ใช้คำว่าสภาผู้แทนราษฎร ท่านถ้า

เราจะพูดกันอย่างตรงไปตรงมาก็ ไม่ตรงกันอยู่แล้วแต่ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินั้น ก็มีความมุ่งหมายว่า ทั้งสองสภา คือสภาที่เรามีอยู่ปัจจุบันนี้และในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย ก็บัญญัติไว้ว่า โดยรัฐสภาเมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลเห็นว่าการที่รัฐบาลจะเสนอเพียงสภาเดียว โดยอนุโลมเช่นเรื่องนั้นๆ ก็ยังไม่เป็นการถูกต้อง และเห็นว่าควร จะ ได้ เสนอมายังพฤษภาคมนี้ ด้วยเพราะเป็นกิจการ ของ รัฐสภา ที่เป็นเรื่องการขัดข้องที่ท่านว่าจริงอยู่อาจจะเกิดขึ้นได้เหมือนกัน แต่คิดว่าเรื่องนี้เป็นระยะเวลาที่จะต้อง อยู่ใน หน้า ที่ ได้ เพียงเดือนเศษ ๆ เท่านั้น และบุคคลที่เสนอมาก็เป็นบุคคลที่เป็นปลัดกระทรวงอยู่แล้วเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็อาจจะ เป็น เครื่อง ประกัน ได้ อีกว่า เรื่องขัดกันที่ท่านบางที่อาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้หากว่าสภานี้จะได้พิจารณาเห็นชอบ ด้วย แล้ว เรื่องปัญหา ต่าง ๆ ก็คงจะไม่มีอะไร

นายอรุณ แสงสว่าง วัฒนธรรม : การที่เราจะ ช่วยกันอนุโลมเพื่อความสะดวกและง่ายดายกันอย่างนี้ แต่ข้าพเจ้ายังเป็นห่วงอยู่ว่า พฤษมาสภาควรจะได้ระมัดระวังทุกสิ่งทุกอย่าง ในการที่จะ อนุมัติ หรือ เห็น

ชอบด้วยเรื่องใด ๆ ก็ตาม เพื่อรักษาไว้ซึ่งระเบียบแบบแผนอันดีงามของเรายังที่ท่านนายกรัฐมนตรียืนยันว่า ถึงแม้พฤษภาคมนี้จะให้ความเห็นชอบไป ก.พ. ชุดนี้ ก็คงจะอยู่ในตำแหน่งได้ชั่วระยะเวลาเพียงราว ๆ สองเดือน และข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อไม่เป็นการรีบร้อนเกินไปข้าพเจ้าใคร่ จะ ขอ ร้อง ให้ ทาง รัฐบาล ได้ รวบรวมเอาไว้พิจารณา เพื่อให้ ดู กระเบียบเสียเลยทีเดียว และจะได้ ไม่ เป็น ปัญหา เกิด ขึ้น มาภายหลังได้ เพราะว่าถ้าเราอนุโลมคราวนี้ไปแล้วคราวหลังก็อาจ เกิด เป็น แบบแผนอยู่ได้ เรื่องที่ข้าพเจ้าห่วงนี้เรื่องบุคคลก็ เรื่องอื่น ๆ ภายในพระราชบัญญัตินี้ก็ข้าพเจ้าไม่ได้คิดใจสงสัยอย่างไร แต่เนื่องด้วยการรักษาระเบียบและวินัยของสภานี้เท่านั้น หากว่ารัฐบาลจะได้กรณารอเอาไว้จนกว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับใหม่จะออกมา ก.พ. ชุดนี้ก็จะเป็นการสิ้นสุดกันไปเลย และเชื่อว่าถ้าไม่เป็นการเสียหายแก่ทางราชการแล้วขอให้รัฐบาลรอเอาไว้ก่อนจะดีกว่า

พล. ร.ต. ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ (นายกรัฐมนตรียุติธรรม) : การที่เราจะรอเอาไว้อย่างที่ท่านสมาชิกได้เสนอมาร

LIRT

นั้น รัฐบาลเห็นว่าเธอเอาไว้ไม่ได้เพราะว่า ก.พ. ชุดนี้หมดอายุเพียงวันที่ ๑๒ ที่นี้ขอให้สภานี้ได้พิจารณาเสียก่อนว่า สมาชิกแห่งสภานี้ได้มีข้อข้องใจอะไรหรือไม่ หากไม่มีข้อข้องใจหรือติดใจสงสัยอะไรแล้วสภานี้ก็คงจะให้ความเห็นชอบตามที่รัฐบาลเสนอมานี้ และความเห็นของท่าน สมาชิกที่อภิปรายมานั้น ก็ไม่มีความคิดเห็นอะไร แตกต่างกันไปเลย และรัฐบาลขอให้ท่านสมาชิกได้นึกดูว่า การที่รัฐบาลได้เสนอมานี้ ท่าน สมาชิก ได้มีข้อติดใจอะไรหรือไม่ ถ้าหากว่าไม่ติดใจสงสัยอะไรอีก - ประเด็นหลังที่ท่านอภิปรายมานี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้นเป็นแน่

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ : ขอความกรุณาต่อท่านประธานฯ อีกสักครั้ง คือว่า ได้พยายามคิดที่จะอนุโลมให้รัฐบาลได้ดำเนินไปด้วยความ สมหวังแต่ข้าพเจ้า ได้ดู ใน รัฐธรรมนูญ แล้ว ก็มองไม่เห็นว่าจะนำไปสู่ที่ประชุมรัฐสภาเป็นอย่างไร ความจริงรัฐธรรมนูญก็ได้กำหนดไว้แล้วว่ากรณีอย่างไร จึงจะร่วมพิจารณากันทั้งสองสภา ตามร่างพระราชบัญญัติเดิมนั้นให้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร แต่เมื่อเราเปลี่ยนรัฐธรรมนูญ

แล้วเราไม่มีสภาผู้แทนราษฎร แต่เรื่องนี้เห็นว่าถ้าเราจะทำกัน ให้ถูกเราก็ต้องแก้ไขกฎหมายเดิมเสียก่อน ที่เราจะได้มาพิจารณากันถึงสองสภา และถ้าเราจะถือเอาตามกฎหมายเก่าแล้ว การที่ผ่านสภาผู้แทนมากก็เป็นอันว่าหมดปัญหากันไปเลย แต่เมื่อผ่านสภาผู้แทนมาแล้วและมาอนุโลมให้พหุสภาได้พิจารณาอีกอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีกล่าว ก็เกรงว่าสภานี้อาจจะให้ความเห็นชอบที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล และอาจจะเป็นโมฆะ ข้าพเจ้าจึงมีความเป็นห่วง และที่ข้าพเจ้าทักท้วงนี้ ข้าพเจ้าทักท้วงด้วยสุจริตใจจริง ๆ

นายปพาพ บุญ-หลง : ข้าพเจ้าข้องใจในพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่เวลานี้คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน การขออนุมัติในตัวบุคคลนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร แต่ในขณะที่เรายังไม่มีข้อบังคับอะไรต่าง ๆ และข้าพเจ้าก็รู้สึกเห็นใจรัฐบาลที่จะต้องเสนอเรื่องมาเพื่อให้พิจารณาล่วงไปด้วยที่ คือเชื่อว่าถ้ารัฐบาลไม่เสนอมารูปนี้แล้วความจริงเรื่องนี้ถ้าเราจะแก้ไขพระราชบัญญัติ หรือแก้ไขข้อบังคับแล้วก็ได้เหมือนกัน แต่ขณะที่กฎหมายยังเป็นอยู่ในรูปเดิมเช่นนี้ การ

LIART

ที่จะขอแก้ไขกฎหมายก็จะเป็นผล
การที่รัฐบาลจะเสนอมานี้เพื่อจะให้ฝ่าย
บริหารได้ดำเนินการโดยสะดวก

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : ข้า-
พเจ้าคิดว่าเรื่องรัฐบาล ได้มีจิตใจกว้าง
ขวางโดยเอามาให้พวคนิสิตได้พิจารณา
อีกครั้งหนึ่ง และเห็นว่าเป็นการสมควร
อย่างยิ่ง เพราะว่าเรื่องนี้เป็นปัญหา
คาบเส้นอยู่ คือคาบเส้นในรูปที่ว่า เรา
ได้แก้ไขรัฐธรรมนูญ มาในฉบับใหม่
แล้วเราไม่มีสภาผู้แทนราษฎร และประ
การสำคัญก็คือว่าเรื่องนี้เมื่อรัฐบาล ได้
เสนอมารวมก็เห็นว่าไม่เป็นการผิดเพี้ยน
แต่อย่างใด เป็นกรณีเล็กน้อยซึ่งเราไม่
ควรโต้เถียงกันให้เสียเวลา

ประธานพฤษสภา : ข้าพเจ้า
เห็นว่าเราพอจะพิจารณากันได้ ท่านผู้ใด
เห็นว่าตามรัฐบาลเสนอมานี้ เป็นการ
ถูกต้องและมีความเห็นด้วยแล้ว ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง

ประธานพฤษสภา : ท่านผู้ใด
ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานพฤษสภา : เป็นอัน
ว่าที่ประชุมเห็นชอบด้วยในการ

ที่รัฐบาลได้แต่งตั้งกรรมการ ก.พ. นี้

ต่อไปเป็นกระตุกตามของท่านสมาชิก
กระตุกของหลวงอรรถกัลยาณวินิจ ขอ
เชิญท่านเจ้าของกระตุก

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : ข้า-
พเจ้าขอตั้งกระตุกตามรัฐบาลตั้งต่อไป

๑. ได้เป็นที่ปรากฏกันมาช้านาน
แล้วว่า บรรดาอรรถกถาทั้งหลายที่ได้มี
อุทธรณ์ และฎีกาขึ้นสู่ศาล แต่ก็เหล่านี
มักจะมาตกอยู่ในระหว่างการพิจารณา
ของศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกาเป็นระยะ
เวลาช้านานมาก เรื่องหนึ่ง ๆ กว่าที่จะ
ได้ส่งคืนไปอ่านคำสั่งหรือคำพิพากษา
ศาลล่างต้องกินเวลาถึง ๔-๕ เดือน
เป็นปกติบางเรื่องถึง ๑ ปี หรือ ปีเศษ
ก็มี แม้ในปัจจุบันนี้จะรวดเร็วขึ้นบ้าง
ก็ยังรู้สึกกว่าล่าช้าอยู่นั่นเอง เป็นเหตุ
ให้เสียเวลาการทำมาหากินของราษฎรผู้
เป็นคู่คดี และถ้าเป็นคดีอาญาด้วย
แล้ว บางรายจำเลยที่ต้องขังอยู่ จนต้อง
ปล่อยออกไปแล้ว คำพิพากษาของศาล
อุทธรณ์หรือศาลฎีกาจึงจะตกตามไป
ถ้าเป็นคดีหยิกพิทง ในบางคดีจำเลยต้อง
ถูกขังกินเปล่า

จึงขอตามรัฐบาลว่า รัฐบาลมีทาง
ที่จะเร่งรัดให้คดีที่อยู่ในอำนาจของศาล
อุทธรณ์ ศาลฎีกา จะพิจารณาและพิพากษา

ให้รวดเร็ว กว่า ที่เป็นอยู่ แล้ว ได้หรือไม่ เพราะถึงแม้ว่าอำนาจตุลาการจะเป็นอำนาจอิสระตามรัฐธรรมนูญก็จริงอยู่ แต่ อิสรภาพของผู้ตั้งตั้งและประโยชน์ของประชาชน เป็นสิ่งที่ควรพึงระมัดระวัง อย่างยิ่ง

๒. ตัวอย่างที่ว่า

ประธานพฤษภา : เดี่ยวก่อน ขอให้ท่านตั้งกระทู้ตามเป็นกระทง ๆ ไป พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ของท่าน สมาชิกตั้งต่อไปนี้

เหตุผลที่กระทู้ทำให้มีคดีค้าง ค้าง อยู่ในศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา นั้น พอจะสรุปได้ว่า

(๑) ในระหว่างสงคราม ได้มีคดี ค้างค้างอยู่เป็นจำนวนมาก และตามหัวเมืองก็ยังมีคดีค้างอยู่ เนื่องมาจากการคมนาคมไม่สะดวก และเหตุอื่น ๆ เมื่อเสร็จสงครามแล้วคดีเหล่านั้นก็ได้มาประดังกันยังศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา จึงทำให้คดีที่รับต่อ ๆ มาล่าช้าไปด้วย

(๒) คดีมีแถลงการณ์ด้วยวาจา ซึ่งมีทนายแทบทุกเรื่อง และต้องติดตามนัด

ตามวันวางของหมายแต่ละฝ่าย และในวันวางของศาลด้วย

(๓) ผู้พิพากษามิงานพิเศษอื่น ๆ รวมตลอดถึงเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย วิชาธรรมศาสตร์การเมืองด้วย

(๔) เนื่องจากมีงานพิเศษเพิ่มเข้าที่ศาลโดยเฉพาะที่ศาลฎีกา เช่นงานเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมสงคราม งานที่ประธานศาลฎีกาเป็นประธานคณะ กรรมการ สอบสวนพฤติการณ์ในกรณีที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลเสด็จสวรรคตงานพิจารณาคำร้องขอนิรโทษกรรม ตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดต่อท่านผู้ป่วน งานเหล่านี้ต้องใช้ข้าราชการตุลาการของศาลไปปฏิบัติงาน จึงทำให้งานของศาลต้องชักช้าไปด้วย

(๕) อย่างไรก็ตาม สำหรับคดีอาญาที่ศาลชั้นต้นตัดสินยกฟ้อง แต่จำเลยต้องขังระหว่างอุทธรณ์หรือคัดสินให้จำคุก ๑ ปี ลงมานั้น ศาลอุทธรณ์ก็มีระเบียบให้จ่ายส่งสำนวนให้ผู้พิพากษา เพื่อพิจารณาพิพากษาก่อนเป็นพิเศษ เป็นการคุ้มครองจำเลยอยู่แล้ว

(๖) กระทรวงยุติธรรมได้พยายามเร่งรัด การพิจารณา พิพากษาคดีอยู่

เสมอ ทั้งได้คำชี้แจงได้ตั้งตำแหน่งผู้พิพากษาเพิ่มขึ้น ทั้งที่ท่านสมาชิกจะทราบได้แล้วว่า รัฐบาลได้เคยของบประมาณในการนี้มาแล้วในระหว่างนั้นก็สั่งให้ผู้พิพากษาศาลอื่น ๆ ขึ้นมาช่วยราชการศาลชั้นสองนี้ชั่วคราวหนึ่งเนื่องในงานพิเศษเสร็จไปหรือเบาบางลงแล้ว เจ้าหน้าที่ก็จะได้ทำงานของศาลได้อย่างเต็มมือซึ่งคดีต่างๆ ก็น่าจะหมดไป

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : ข้าพเจ้าทราบว่ามีหลักการอยู่อันหนึ่ง อยู่ในกระทรวงยุติธรรม คือว่าหลักการนั้น ถ้าท่านผู้พิพากษาได้อ่านคำพิพากษาคดีใดมากที่สุดแล้วก็มีใจชอบ คือเอาปริมาณกัน มิได้เอาคุณภาพ เรื่องนี้เป็นความจริงอย่างไร ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลด้วย พล. ร.ต. ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์.ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : อันที่จริงตามหลักการที่ได้กล่าวมานั้น กระทรวงยุติธรรมหาได้ยึดถือเป็นหลักบังคับ หรือเป็นหลักปฏิบัติประการใดไม่ คือทางกระทรวงยุติธรรมขณะนี้ ก็ได้ใช้ความระมัดระวังอยู่เสมอ ในการที่จะเร่งรัดงานให้ เป็นไปด้วยดี ความยุติธรรมและเรื่องคุณภาพมีความสำคัญกว่า ฉะนั้น หลักการตามที่ท่านว่านั้นก็ไม่ใช่หลักการของศาล และไม่ใช่เป็นวิธีการปฏิบัติของกระ

ทรวงยุติธรรมแต่อย่างไร ในการพิจารณาเห็นว่าเห็นใจความชอบ ของคณะกรรมการตุลาการนั้น ก็เป็นธรรมดาอยู่บ้างว่า จะต้องมีการเปรียบเทียบกัน คือในแง่คุณภาพและคุณภาพในแง่ปริมาณก็เรียกว่าจะต้องนำมาพิจารณาด้วย แต่ไม่ใช่อยู่ในข่ายหรือหลักตามที่ท่านสมาชิกข้องใจ

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : ท่านผู้เป็นประธาน ข้าพเจ้าขอประทานถามในข้อ ๒ ต่อไป

ด้วยปรากฏว่างานของกรมราชทัณฑ์เวลานี้ วั่งปั่น มีเหตุวุ่นวายได้เป็นไปตามหลักวิชาของงานราชทัณฑ์เยี่ยงอารยประเทศเช่นนักโทษประเภทต่าง ๆ ก็มีได้แยกขังเอาไปปะปนกันจนผู้ต้องขังเกิดหน้าดำและสันตทานหาย บางคนผิวบางพอจะกลับตัวได้ก็กลับตัวไม่ได้ ถูกตระวางเลยกลายเป็นมหาวิทยาลัยของคนที่เขาไปถูกขังผู้ต้องขังบางคนยังเป็นเด็กพอจะกลับตัวได้แต่ทางการราชทัณฑ์ ก็ควบคุมแล้วอบรมไม่ดี แต่กลับปรากฏว่าตกเข้าไปถูกขังในเรือนจำแล้วเป็นเสีย คนแทบทุกคนจึงขอประทานถามรัฐบาลว่า เมื่อไรจะได้มีการแยกขังผู้ต้องหาตามระบบของการราชทัณฑ์อันแท้จริง

พ.อ. ชวง เศวตศกคสังคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :

LIRT

รัฐบาลขอตอบว่า การราชทัณฑ์เวลานี้มีได้บนันนี้เหลือแหลกแต่อย่างไร สำหรับผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ ก็ได้แยกขังไว้มิได้ปะปนกันกล่าวคือ ได้มีเรือนจำกลางบางขวาง สำหรับผู้ต้องโทษจำคุกแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป เรือนจำกลางประจำเขตสำหรับผู้ต้องโทษตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๐ ปี เรือนจำวันโรคคลองไผ่ สำหรับผู้ต้องขังที่เป็น โรคเรื้อน และวัน โรคเรื้อนจำมีนบุรีสำหรับผู้ต้องขังเด็กหนุ่มนิคมฝึกอาชีพเกาะตารุเตาสำหรับผู้ต้องโทษกักกัน และโรงเรียนฝึกอาชีพเกาะใหญ่ สำหรับเด็ก ตัดสัน ตาน ภายในทัณฑ์สถานหนึ่ง และก็ยังได้แยกคุมขังตามประเภทและลักษณะของผู้ต้องขังคือผู้ต้องขังที่อยู่ในระหว่างพิจารณา เด็ก, ผู้หญิง, คนเป็นโรคจิต และคนที่เป็โรคติดต่อย่ำแรงก็ได้แยกกันไว้ ผู้ต้องโทษกักกันผู้ต้องขังทั่ว ๆ ไปก็ได้แบ่งคุมขังตาม ลักษณะ ความผิด ได้แก่ผู้ต้องโทษฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์พวกหนึ่งผู้ต้องโทษฐานประทุษร้ายแก่ชีวิตและร่างกายพวกหนึ่ง ผู้ต้องโทษฐานอื่น ๆ อีกพวกหนึ่ง แม้ว่าสถานทีภายในเรือนจำบางแห่งจะมีได้แบ่งเป็นคน ๆ โดยเด็ดขาดเช่นเรือนจำบางขวาง ทาง การเรือน

จำนั้น ๆ ก็แยกคุมขังไว้เป็นพวก ๆ มิให้ปะปนกัน โดยเฉพาะนักโทษเด็กนั้นทางการราชทัณฑ์ก็ได้มีการฝึกอาชีพสำหรับเด็กที่ศาลสั่งให้ตัดสันตาร และได้จัดให้มีเรือนจำมีนบุรีสำหรับผู้ต้องขังเด็กหนุ่มเป็นเอกเทศ ระหว่างที่เด็กจำพวกนี้ต้องคุมขังอยู่ในเรือนจำทั่ว ๆ ไปแล้วก็ได้มิได้ให้ปะปนกับผู้ต้องโทษผู้ใหญ่ คือได้แยกไว้เป็นคนละส่วน แม้เด็กที่ศาลสั่งให้ตัดสันตารและเด็กที่ถูกลงโทษจำคุกซึ่งเป็นเด็กด้วยกันก็ยังได้แยกไว้คนละส่วนมิได้ขังปะปนกัน ทั้งนี้อยมเป็นการแยกคุมขังตาม ประเภทของผู้ถูก คุมขังเหมาะแก่การจำเป็นในการอบรมคัตินิสัยสันตทาน และปฏิบัติกรถูกต้องตามหลักการของการราชทัณฑ์แล้ว

หลวง อรรถกถา ญาณ วินิจ :
เท่าที่ข้าพเจ้าได้ตามรัฐบาลมา ในเรื่องนี้แท้ที่จริง ข้าพเจ้าก็มีเจตนาสำคัญอยู่อันหนึ่ง คือเป็นห่วงเรื่องเด็กหรือเยาวชนของชาติ ความจริงที่ทางรัฐบาลได้ตอบมาเมื่อก่อนก็เป็นเรื่องหลักการทาง ปฏิบัติ ความจริงเป็นเรื่องคลุกคลีกันเป็นอันมาก เพราะว่าข้าพเจ้าเคยอยู่กรมราช ทัณฑ์มาแล้ว ข้อที่ข้าพเจ้าข้องใจก็คือเรื่องแยกเด็กออกจากเรือนจำของผู้ใหญ่ โดย เริ่ม

ตั้งแต่แรกเข้าไปต้องคุมทั้ง ถ้าแยกเป็น
เรือนจำของเต็กโดยเฉพาะแล้ว ข้าพเจ้า
เข้าใจว่ายุวชนของชาติ ใน กาลต่อไป ใน
อนาคตก็จะดีขึ้นมาก เพราะถือหลักว่า
ไม่อ่อนน้อมง่ายกว่าไม้แกล่ ข้าพเจ้าคิดว่า
ทางรัฐบาลน่าจะจัดการทำขึ้นและการ
ทำนั้นก็ไม่ว่าจะเสียเงินทองอะไรมากมาย
นักตามที่ข้าพเจ้าเสนออย่างนี้ขอประทาน
ถามรัฐบาลว่าทางรัฐบาลจะเอาข้อเสนอ
ของข้าพเจ้า ไปพิจารณา ตัดเนิ นการ ได้
เพียงใดหรือไม่

พ.อ. ช่าง เหวงศักดิ์สงคราม
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):
เรื่องการแยกเต็กนี้ ตั้งแต่ผู้ตาม อยู่ กรม
ราชทัณฑ์มาท่านก็คงจะทราบดีแล้วว่าเรา
มีความปรารถนาในการที่จะ ตัดเนิ นการ
อันนี้และเท่าที่ทำมาที่อำเภอเมืองบุรี นัน ก็
เป็นเต็กที่ถูกพิพากษาแล้ว ส่วนเต็กที่อยู่
ในระหว่างศาล จะ พิจารณา ก็ พยายาม
แยกเช่นที่ทำอยู่ในเรือนจำลหุโทษเวลานี้
รัฐบาลก็ได้พยายามที่จะ ให้ มี การแยก
เหมือนกันคือแยกสถาน ที่ภายใน แต่
ระหว่าง ตัดเนิ นการ ก็ ย่อม จะ ต้อง มี การ
ปะปนกันอยู่ เพราะอยู่ในสถานที่เดียวกัน
แต่การที่ให้ อยู่ร่วมกันมิใช่เจตนา
ของทางรัฐบาล รัฐบาล อยาก จะ แยก
เสมอและมีเจตนาในการที่จะแบ่งแยกนัก

โทษออกเป็น ส่วน ๆ ทั้งที่ ท่าน สมาชิก
ปรารถนา และถ้ามีงบประมาณแล้วก็จะ
ได้ดำเนินการโดยทันที

ประธานพฤษสภา : ต่อไปนี้
เป็นเรื่องข้อบังคับในการประชุมที่ค้างมา
ในการประชุมคราวก่อนและสภานี้ ได้รับ
หลักการของร่างข้อบังคับนี้ ไปพิจารณา
แล้ว ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่

ก่อน ที่จะ ได้ มี การ พิจารณา การ
แปรญัตติ ข้าพเจ้าขอ ให้ โอกาส แก่ ท่าน
สมาชิกว่าท่านผู้ใดจะ ชัด ช้อง หรือ สงสัย
อะไรจะถามกรรมาธิการก็เชิญถามได้

กรรมาธิการเข้าประจำที่

ประธานพฤษสภา : ก่อนที่
จะได้กำหนดการแปรญัตติ ข้าพเจ้าเปิด
โอกาสให้ว่าท่านผู้ใดมีความ สงสัย อะไร
จะถามคณะกรรมาธิการเชิญถามได้

นายสนธิ เจริญรัฐ : ท่านผู้
เป็น ประธาน ก่อน ที่จะ เริ่ม อภิปราย
คณะกรรมาธิการขอถือโอกาสที่จะแก้ไข
ถ้อยคำคำหนึ่ง ในหน้า ๑๓ ของบัน-
ทึกความเห็น บรรทัดที่ ๒ นับจากสุด
ท้ายคือ

ประธานพฤษสภา : มีท่านผู้
ใดจะซักถามอะไรไหม

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
ท่านผู้เป็นประธาน ขอ ให้ ท่าน ผู้ เป็น

LIRT

ประธานเป็นผู้กำหนดวิธีการที่เราจะปรึกษาในวันนี้เสียก่อนว่าจะให้อ่านเป็นข้อๆ ไป โดยให้โอกาสแต่ละท่านได้สอบถามข้อข้องใจอะไร เช่นนี้ หรือจะทำอย่างไร ขอให้โปรดกำหนดวิธีการที่จะประชุมเสียก่อน

ประธานพฤษภา : อันนี้เป็นระเบียบวาระที่ ๒ เวลานี้เปิดโอกาสให้ซักก่อน ก่อนที่จะให้มีการแปรญัตติก่อน คือข้อข้องใจต่างๆ ไป ใครจะถามอะไรก็ได้ ข้าพเจ้าจะให้โอกาสอย่างนั้น คือถามเป็นหมวดๆ ไป หมวดที่ ๑ มีใครข้องใจอะไรใหม่จะซักถามอะไรก็เชิญ

นายประทุม รมยานนท์ : ท่านผู้เป็นประธาน ในหมวดที่ ๑ ข้อ ๕ ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจอยู่นิดหน่อยว่าตามรัฐธรรมนูญก็มีบัญญัติไว้แล้วจะต้องมีไว้ในข้อบังคับอีกทำไม เพราะวาระที่ ๒ เมื่อพระมหากษัตริย์ได้ทรงตั้งประธานและรองประธานตั้งแล้วให้ส่งสำเนาประกาศตั้งไปยังสภาผู้แทนให้ทราบด้วย และวาระที่ ๒ นี้ ตามธรรมเนียมเมื่อประกาศแล้วก็ถือว่าสภาผู้แทนย่อมจะต้องทราบอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องแจ้งไปให้สภาผู้แทนทราบอีกเลย ซึ่งถ้ากำหนดเช่นนั้นดูประหนึ่งว่า

สภาผู้แทนจะไม่ทราบประกาศตั้ง อันนั้นเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้คณะกรรมการได้โปรดอธิบายด้วย

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมการ) : ท่านผู้เป็นประธาน คณะกรรมการขอชี้แจงว่าในเรื่องข้อ ๕ นั้นจริงอยู่ถึงแม้ว่าจะมีบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญกล่าวไว้ก็จริง ด้วยคำที่นำมาเขียนไว้ในนี้ ก็ไม่ใช่ว่าจะเขียนให้มากกว่ารัฐธรรมนูญแต่เป็นการเขียนเอาไว้ให้ชัดแจ้งยิ่งขึ้น และตามข้อบังคับของรัฐสภาต่างประเทศบางแห่งเขาก็มีอย่างนี้ อย่างในวรรค ๒ ข้อ ๕ คณะกรรมการได้ถือเอามาจากข้อบังคับของสภาของฝรั่งเศส ซึ่งในข้อ ๗ แห่งข้อบังคับของเขาก็มีข้อความอย่างนี้ไว้ในเรื่องนี้คณะกรรมการได้ตรวจค้นดูเหมือนกัน คือว่าในการที่ว่าให้แจ้งให้ทราบซึ่งกันและกันนั้น โดยปกติเมื่อเรามีสองสภาเราต้องถือว่าแต่ละสภานั้นส่วนที่เกี่ยวกับงานนั้น ต่างฝ่ายต่างไม่มีสิทธิที่จะเข้าเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันแต่ในทางอักษยานั้น เมื่อฝ่ายใดมีการตั้งประธาน อย่างเช่น พฤษภาเป็นต้นเขาก็แจ้งให้ประธานสภาผู้แทนทราบและเมื่อมีการตั้งประธานสภาผู้แทน

เขาก็แจ้งให้ประธานวุฒิสภาทราบ เช่น
กัน สำหรับในประเทศฝรั่งเศสนั้นทั้ง ๆ
ที่เขามีสองสภา เมื่อได้ประกาศตั้งแล้ว
ในทางปฏิบัติเขาก็มีการแจ้งให้ทราบ
เพื่อเป็นการแสดงอัยยาศัยไมตรีแต่ทั้งนี้
สุดแท้แต่ว่าสภานั้น จะพิจารณา ถ้าสภา
อยากจะทำก็ให้ส่งลงไปจนเกือบเรียกว่า
ไม่มีอะไรเลยก็ได้เหมือนกัน แต่การ
เขียนเอาไว้เป็นการแสดงถึงอัยยาศัย
ไมตรีที่มีต่อกัน เพราะว่า สภาทั้งสอง
ย่อมมีการติดต่อซึ่งกันและกัน อยู่เสมอ
แต่ถ้าตัดออกก็ไม่เสียหายอะไร คณะ
กรรมาธิการเห็นว่า การเขียนเอาไว้
เป็นการทิ้งตงามกว่า

นายประทุม รมยานนท์ :
การมีไว้หรือไม่มีนั้นไม่แปลกอะไร แต่
ปัญหาสำคัญอยู่ที่ว่า จะเป็นการพิมพ์เพื่อ
เก็บไปการเขียน ข้อบังคับ ควรเขียนใน
สารสำคัญ และการเอาอย่างนั้นเรา
จำเป็นจะต้องเอาอย่างเขาเสมอ ไปด้วย
หรือข้าพเจ้าขอฝากข้อสังเกตให้คณะ
กรรมาธิการตั้ง

ประธานวุฒิสภา : รายละเอียดเอาไว้แปรญัตติก็น่าได้ หมวดที่ ๒
มีใครข้องใจอะไรบ้าง
ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานวุฒิสภา : หมวดที่
๓ มีผู้ใดข้องใจอะไรไหม

หลวง อรรถกถยาณ วินิจ :
ท่านประธานที่เคารพ ในหมวดที่ ๓
เรื่องนัดประชุม ในกรณีนี้บอกไว้ว่า
การนัดประชุม จะต้อง ออกหนังสือนัด
แต่ถ้าบอกนัดในที่ประชุมให้ออกหนังสือ
นัดผู้ที่มีใ้มาประชุม โดยปกติให้นัด
ประชุมล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า ๓ วัน หาก
เป็นการด่วนจะนัดเร็วกว่านั้นก็ได้ ใน
เรื่องนัดประชุมนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเพียงแต่
เป็นการออกหนังสือนั้นก็เป็นการถูกต้อง
แล้ว ไม่มีอะไรดีกว่านี้ แต่เราไม่เขียน
ไว้ด้วยอีกหรือว่า ควร จะกระทำทางวิทยุ
กระจายเสียง หรืออะไรดังนี้ เป็นต้น

ประธานวุฒิสภา : อันนั้น
ไว้แปรญัตติได้ หมวด ๔ มีท่านผู้ใด
ข้องใจอะไรไหม

ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานวุฒิสภา : หมวดที่
๕ การอภิปราย มีท่านผู้ใดข้องใจหรือ
ไม่

นายอรุณ แสงสว่างวิมลนะ :
ในข้อ ๓๗ ซึ่งกำหนดเวลาให้สมาชิก
พูดครั้งละไม่เกิน ๑๕ นาที และถ้าจะ
พูดต่อจากนั้นต้องขออนุญาตต่อประธาน

และถ้าประธานเห็นสมควรจะอนุญาตให้พูดต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกิน ๑๐ นาทีนั้น การที่จะจำกัดเวลาไว้ดังนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ควร จะ ขยายเวลา ให้ มาก ขึ้น สัก-หน่อย ทั้งนี้ เพื่อ จะ เปิด เสรีภาพ ใน การ พูด ใน สภา ให้ มาก ยิ่ง ขึ้น ส่วน ที่ จะ พูด นอก ประเด็น หรือ อะไร ต่อ อะไร นั้น ประธาน ก็มี สิทธิ ที่ จะ ยับยั้ง หรือ ห้ามปราม ได้ อยู่ แล้ว ส่วน คน ที่ พูด ถูก ตัด และ มี เหตุผล ดี แล้ว ควร จะ ปลดปล่อย ให้ มี เสรีภาพ ใน การ พูด ให้ มาก กว่า นี้

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมวิธีการ) : ท่านผู้เป็นประธาน ข้อ ๓๗ ที่สมาชิกทุกท่วงเมื่อกัน ก็มาจากข้อ ๓๔ เดิมของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร นั้นเองความจริงคณะกรรมการก็ได้คิดอยู่เหมือนกันว่า ๑๕ นาที นี้ จะ เป็น การ จำกัด สิทธิ เกิน ไป หรือ ไม่ แต่ ว่า ใน ทาง ปฏิบัติ เท่า ที่ กรรมวิธีการ ทราบ นั้น แม้ แต่ สภา ผู้แทน ราษฎร เอง แต่ ก่อน นี้ ถ้า หาก ว่า เป็น เรื่อง สำคัญ ๆ ที่ จะ ต้อง พูด กัน ใน เรื่อง สำคัญ นั้น ๆ แล้ว เมื่อ ครบ กำหนด ๑๕ นาที ประธาน ก็ ยอม อนุญาต ให้ พูด ต่อ ไป ได้ ใน ที่ นี้ คณะ กรรมการ จึง เห็น ว่า ควร จะ มอบหมาย ให้ ประธาน ท่าน มี อำนาจ คือ ว่า ประธาน จะ เห็น สมควร

พูดต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกิน ๑๐ นาทีก็ได้

นายช่วย สุขคนธมัต : ในข้อ ๓๗ ที่กำหนดให้พูดครั้งละ ๑๕ นาทีนั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย เพราะการจำกัดสิทธิในการพูดเช่นนี้เป็น การ ตัด สิทธิ โดยตรง และแม้ว่าท่านประธานจะอนุญาตให้พูดได้อีกครั้งละไม่เกิน ๑๐ นาที ถ้าประธานสภา ไม่ อนุญาต ให้ พูด ก็ เป็น อัน ว่า ไม่ ได้ พูด กัน เหตุผล และ คำ อภิปรายใด ที่ จะ แฉก ก็ ไม่ ทน ได้ รู้ เรื่อง กัน ละ เอียด

ประธานพฤตสภา : เอาไว้เป็นชั้นแปรญัตติกี่แล้วกัน ต่อไปหมวด ๖ การลงมติ

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ : ข้อ ๔๔ อีกข้อหนึ่ง คือเมื่อรัฐบาลร้องขอมิให้เปิดเผยข้อความใด ๆ อันเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือเพื่อประโยชน์ของบ้านเมืองและเป็นเรื่องสำคัญของแผ่นดินที่ประชุมอาจจะมีมติให้เปิดเผยข้อความนั้น ๆ ก็ได้ในข้อบังคับที่เขียนไว้เป็นการถูกต้อง ที่นี้หากว่ามีสมาชิกผู้ใดไปเปิดเผยข้อความนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาต จะมีการลงโทษกันอย่างไร หรือจะมีทางแก้ไขอย่างไร ผู้นั้นจึงจะได้รับโทษ

จากการฝ่าฝืนข้อบังคับนี้ หรือว่ามีทาง
อะไรที่จะป้องกัน การ กระทำผิดเช่นนั้น
เพื่อมิให้เกิดขึ้นได้

นายสนธิ เจริญรัฐ : ท่านผู้
เป็นประธาน บทบังคับและว่าด้วยการ
ลงโทษอยู่ในหมวด ๑๑ ว่าด้วยการ
รักษามรรยาทและความสงบเรียบร้อยที่
เกี่ยวกับการโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ
ที่ร้องขอให้เปิดเผยนั้น

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
ในเรื่องการโฆษณาข้อความที่มิให้เปิดเผย
นั้น คงจะมุ่งหมายเกี่ยวกับการหนังสือ
พิมพ์มากกว่า ที่นั่นถ้าหากว่าบรรดาท่าน
สมาชิกนั้นเองเป็นผู้ที่เอาข้อความนั้น ไป
เปิดเผย โดยที่ที่ประชุมมีมติให้เปิดเผย
ข้อความนั้น ๆ เราจะมีวิธีป้องกันอย่าง
ไร ขอให้คณะกรรมการชี้แจงข้อนี้ด้วย

พระนิติการณ์ประสม (กรรมา
ธิการ) : ข้าพเจ้าเข้าใจว่าบทบังคับหรือ
แข่งขัน สำหรับข้อนี้ มีอยู่ในกฎ-
หมายลักษณะอาญาอยู่แล้ว ในข้อที่ว่าผู้
ใดเอาความลับของทางราชการไปเปิดเผย
โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีอำนาจ และ
อาจจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมายนั้นได้

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
อีกข้อหนึ่งคือเรื่องการลงมติในข้อ ๔๗ จ.
ที่เขียน.....

ประธานพฤษสภา : ขอโทษ
เราพิจารณากันเป็นหมวด ๆ ไปก่อนสำ
หรับหมวดนี้ผู้ใดซึ่งใจจะอะไรอีกใหม่ ถ้า
ไม่มีผ่านไปได้

ไม่มีสมาชิกของใจ

ประธานพฤษสภา : หมวด ๖
การลงมติ

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
ในข้อ ๔๗ จ. ที่เขียนไว้อย่างกว้าง ๆ
ว่า วิธีอื่นใดซึ่งที่ประชุมเห็นสมควร
เฉพาะกรณี ข้อนี้ข้าพเจ้ายังของใจอยู่
ส่วนข้อ ก.ข.ค.ง. นั้น เขียนไว้เป็นการ
รวบรัดและถูกต้องดีแล้ว แต่สำหรับข้อ
๔๗ จ. ที่เขียนไว้อย่างกว้าง ๆ นั้น
ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมวิธีการลงมติที่เราใช้
กันอยู่ก็มีหลายวิธีด้วยกัน และการที่จะ
เขียนบ่งลงให้แน่ชัดเสียเลย ก็จะเป็นการ
เหมาะสมยิ่งขึ้นการเขียนเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็น
ว่าเป็นการไม่แน่นอน และคำว่าวิธีอื่นใด
นั้นหมายความว่าถึงอะไรบ้างนอกจากข้อ ก.
ข.ค.ง. ที่กล่าวแล้วขอให้ท่านกรรมา
ธิการโปรดอธิบายด้วย

LIRT

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมาธิการ) : เรื่องนี้เวลาประชุมกรรมาธิการ คณะกรรมาธิการชุดนี้ก็ได้พิจารณาอยู่เหมือนกัน และในการที่เขียนไว้ว่าวิธีอื่นใดซึ่งที่ประชุมเห็นสมควรเฉพาะกรณีนั้น ก็เพราะว่าในร่างข้อบังคับขั้นต้น เราได้พิจารณาถึงวิธีการที่ได้ปฏิบัติ อยู่ในสภาผู้แทนเสียก่อนว่าเป็นมาอย่างไร ในข้อ ๕๗ นี้ เกือบทั้งหมดได้ลอกเอามาจากข้อ ๕๖ ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรเดิม และเราได้พิจารณากันต่อไป อีกว่าต่อไปข้างหน้าเราอาจจะมีวิธีการลงมติซึ่งจะต้องคิดขึ้นเพื่อให้วิธีการลงมตินั้น ได้เป็นไปอย่างแนบเนียน ทั้งนี้ในการที่จะลงมตินั้นสำหรับเวลาต่อไป อาจจะมีวิธีการลงมตಿಯอื่นใดนอกไปจากที่คณะกรรมาธิการได้คิดขึ้นนี้ จึงได้เขียนไว้ว่าวิธีอื่นใดซึ่งที่ประชุมเห็นสมควรเฉพาะกรณีนั้น ยกตัวอย่างอย่างหนึ่งก็คือว่า ในการลงคะแนนในรัฐสภาต่างประเทศ บางที่เขามีอย่างนี้ คือ ใช้ลูกหินเมื่อเวลาสมาชิกจะลงมติ ก็เอาลูกหินที่ได้รับแจกมาจากเจ้าหน้าที่นั้นทิ้งลงในตะกร้าต่อหน้าประธานสภา ซึ่งด้วยการปฏิบัติเช่นนี้สามารถจะตรวจคะแนนที่ลงได้ว่าตรงกันหรือไม่ คือว่าสมมติว่า

คะแนนมีจำนวนเท่าไร ลูกหินก็จะมีเท่านั้น ลูกเท่ากัน และถ้ายังเป็นวิธีลงคะแนนลับด้วยแล้วยิ่งดีที่สุด และให้ความสะดวกยิ่งขึ้น เพราะลูกหินที่ลงไปในตะกร้านี้เจ้าหน้าที่สามารถมองดูได้ นี่เป็นวิธีการที่ปฏิบัติอยู่ในสภาสูงของฝรั่งเศส และเท่าที่คณะกรรมาธิการเขียนไว้แบบนี้ก็เชื่อว่าอาจจะมีประโยชน์และต่อไปข้างหน้าเราอาจจะมีวิธีการที่ลงคะแนนด้วยไฟฟ้า หรืออะไรก็ตามอย่างนานาประเทศ เขาปฏิบัติอยู่เวลานี้ สำหรับของเรานั้นเป็นแต่เพียงว่าให้ยกมือบ้าง ยืนเป็นแถวบ้าง หรือเรียกชื่อเพื่อให้สมาชิกมาลงคะแนน เป็นรายตัวเหล่านี้เป็นต้น ซึ่งต่อไปข้างหน้ารัฐสภาเราอาจจะมีวิธีการที่ดีกว่านี้ และอาจจะปฏิบัติกันด้วยไฟฟ้าก็ได้จึงได้เขียนไว้อย่างกว้าง ๆ เพื่อว่าต่อไปข้างหน้าอาจจะต้องแก้ไขข้อบังคับนี้

ประธานวุฒิสภา : ในหมวด ๖ มีท่านผู้ใดขังใจอะไรอีกหรือไม่ ไม่มีสมาชิกขังใจ

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีผู้ใดขังใจ หมวดต่อไป คือหมวด ๘ ว่าด้วยการตั้งกระทู้ถาม มีท่านผู้ใดขังใจอะไรหรือไม่สำหรับหมวดนี้ ไม่มีสมาชิกขังใจ

LIRT

ประธานพฤษภ : ถ้าไม่มีสมาชิกท่านผู้ใดขอลองพิจารณาหมวดต่อไป คือหมวด ๘ คณะกรรมการ

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ : ในเรื่องตั้งกรรมการในข้อ ๖๕ ตามข้อบังคับเขียนไว้ว่า เมื่อเปิดสมัยประชุมสามัญคราวหนึ่ง ให้ที่ประชุมเลือกตั้งกรรมการสามัญไว้เป็นแผนก มีจำนวนตามความต้องการแห่งกิจการของสภาสมาชิกสภาจะเป็น กรรมการสามัญคราวเดียวกันเกินกว่า ๓ แผนกไม่ได้อันนี้ก็เหมือนกันกับข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรแต่เดิมมา และในการที่เราแบ่งวิธีการไว้เช่นนี้ก็เป็นการสมควรแล้วและควรจะได้เข้าใจกันว่ามีเรา กรรมการประจำสภาเป็นแผนก ๆ ที่นี้หากว่ากรรมการของสภาความต้องการ หรือเรียกว่าฟุ่มเฟือยเกินไป ก็ไม่สู้เหมาะสม ข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนตามกรรมการว่า ถ้าเราจะเขียนลงไปว่า กรรมการชุดหนึ่ง หรือแผนกหนึ่ง ให้มีจำนวนเท่านี้คนเท่านี้คน คือเราแบ่งจำนวนลงไปเสียให้แน่นอนจะไม่ดีกว่าหรือ

นายไพโรจน์ ชัยนาม(กรรมการ)ข้อบังคับข้อ ๖๕ นี้ ได้ลอกเอามาจาก

ข้อ ๖๐ เดิม ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร และโดยเฉพาะวรรคแรกที่เขียนไว้เช่นนั้นก็เพราะว่า ในชั้นเดิมที่คณะกรรมการได้ประชุมกัน คณะกรรมการนั้นก็ให้หยิบยกเรื่องขึ้นมาพิจารณากันว่า การตั้งกรรมการของสภานั้น คณะกรรมการนี้ก็ได้นับที่ข้อสังเกตตามที่ได้แจกแก่ท่านสมาชิกไปแล้ว ว่าการตั้งกรรมการนั้นไม่ควรตั้งเป็นกรรมการชุดที่ ๑ ชุดที่ ๒ ชุดที่ ๓ หรือชุดที่ ๔ อย่างที่เคยเพราะวิธีการเช่นนี้เราจะไม่ได้ผู้ที่ชำนาญเฉพาะเรื่องเข้ามาด้วย และถ้าหากว่าจะตั้งกรรมการเอามาเลยที่เดียว ๒๑ หรือ ๒๗ คนข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ แล้วเอามาให้เลขาธิการจำแนกออกเป็นชุด ๆ เลขาธิการก็ไม่เข้าใจและไม่รู้อีกว่าผู้ใดชำนาญหรือเชี่ยวชาญอะไร วิธีนี้เท่าที่คณะกรรมการได้ตรวจกันดูได้ทราบว่าในสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญฉบับลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๗๕ นั้น เมื่อตั้งสภาใหม่ ๆ ได้ทราบว่าในการตั้งกรรมการเวลานั้นมีอยู่สภาเดียวได้มีการจัดตั้งกรรมการ ฝ่ายคลัง ฝ่ายทหาร และฝ่ายอะไรต่ออะไรอีก คือตั้งขึ้นโดยเฉพาะเรื่องเหมือนกันแต่ต่อมาหาผู้ที่ชำ

LIART

นายไม่ได้ หรือจะเกิดความไม่สะดวก
อย่างไรก็ไม่ทราบ ได้เลิกไปและหันมา
ใช้วิธีการตั้งกรรมาธิการเป็นชุด คือ ชุด
ที่ ๑ ชุดที่ ๒ และชุดที่ ๓ และในเวลา
ที่คณะกรรมการได้ประชุมกันก็ได้พูด
กันถึงเรื่องนอก และคณะกรรมการ
เห็นว่าควรกลับไปใช้แบบเก่า แม้จะเป็น
สถานก็เหมือนกัน การตั้งคณะกรรมการ
ฝ่ายการคลังและฝ่ายการทหาร ฝ่ายพล
เรือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็จะเป็นการเปิด
โอกาสให้ผู้ชำนาญในวิชาเหล่านั้น ได้
ควบคุมกิจการได้อย่างจริงจัง คณะกรรมา
ธิการจึงได้ตั้งข้อสังเกตไว้ แต่การที่คณะ
กรรมาธิการเขียน ไว้อย่างนี้ก็ไม่ใช่
การเสียหายอะไรและเราก็ยังสามารถที่จะ
ตั้งกรรมาธิการเฉพาะเรื่องได้

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
เมื่อก่อนท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงในเรื่อง
แล้วว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ชำนาญ ได้
ควบคุมงานของสภาได้ และเมื่อเป็นเช่น
นี้ทำไมไม่เขียนไว้ในข้อบังคับเสียให้รัด
กุมทีเดียวว่าจะให้ตั้งกรรมาธิการอย่างไร
ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเรามีวิธีการอย่างใดที่
เห็นว่าเป็นประโยชน์แล้วก็น่าจะเขียนไว้
เสียให้ชัดเจนเลยทีเดียว

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมา
ธิการ) : คณะกรรมาธิการเห็นว่า การ
ที่จะเขียน ไว้ อย่างนั้น ไม่สู้จะเป็นการ

สะดวกนัก และเห็นว่าเท่าที่เขียนมาอย่าง
นี้ก็เป็นเหมาะสมแล้ว หากว่าสภานั้นจะ
มีความประสงค์ที่จะให้ตั้งกรรมาธิการเป็น
ชุด ๆ หรือตามความชำนาญเฉพาะ
เรื่อง สภาก็อาจจะทำได้ ข้อบังคับนี้ไม่
เป็นการหวงห้ามแต่อย่างไรเลย แต่การที่
จะให้คณะกรรมการเขียนข้อบังคับนั้นว่า
ต้องตั้งกรรมาธิการอย่างนั้น ๆ รู้สึก
ว่าออกจะเป็นการเกินหน้าที่ของ กรรมา
ธิการสักหน่อยหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าสภา
ต้องการ อย่งไร จะตั้งกรรมาธิการ
อย่างไรก็ตั้งเอาตามความพอใจได้

ประธานพฤษสภา : สำหรับ
หมวดนี้มีท่านผู้ใดข้องใจ หรือสงสัยอะไร
หรือไม่

ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานพฤษสภา : ถ้าไม่มีผู้ใด
ข้องใจ พิจารณาหมวดต่อไปคือหมวดที่ ๔
การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติจะมีท่านผู้
ผู้ใดข้องใจหรือสงสัยอะไรหรือไม่

ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานพฤษสภา : หมวด ๔
ไม่มีสมาชิกข้องใจ พิจารณาหมวดต่อไป
คือหมวดที่ ๑๐ การลาประชุม

นายประทุม รมยานนท์ : ใน
หมวด ๑๐ ข้อ ๘๗ เขียนไว้ว่าในระหว่าง
สมัยประชุมสมาชิกคนใดมาประชุมไม่ได้
ให้ขอลาต่อประธาน ฯ ประธาน ฯ มี

อำนาจให้ลาติดต่อกัน ได้ อย่าง มาก ครั้ง
หนึ่ง ไม่เกิน ๑๕ วัน เกินกว่านี้ให้นำ
เสนอสภาอนุมัติ คำว่าไม่เกิน ๑๕ วัน
นั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ เพราะเหตุว่า
โดยปกติที่เรามาประชุมกันสัปดาห์ละ ๑
ครั้ง สมมติว่าสมาชิกคนหนึ่งลาการประชุม
๓ ครั้งจะเรียกว่าเกิน ๑๕ วันแล้ว
ดังนั้นจะต้องเสนอสภาอนุมัติหรือไม่ ขอ
ให้ท่านกรรมาธิการชี้แจงอีกครั้งหนึ่ง

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมา
ธิการ) ในเรื่องนี้ก็ได้พูดกันมากเหมือน
กันในที่ประชุม คณะกรรมาธิการ คือ
หมายความว่าต้องติดต่อกัน อย่าง มาก ไม่
เกิน ๑๕ วันทั้งวันที่ประชุมและไม่ประ
ชุมก็ถือว่ารวมกันด้วย เช่นวันไหนขาด
กันนับแต่วันนั้นเป็นต้น ไปถ้าจะนับเฉพาะ
เวลาประชุม คือหมายถึงเฉพาะวันที่มี
การประชุมกันแล้ว ๑๕ วันนั้นก็จะต้อง
กันเวลาถึง ๑๕ อาทิตย์ เพราะเราประ
ชุมกันเพียงอาทิตย์ละครั้งเท่านั้นและเห็น
ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็จะเป็น การ มาก
เกินไป คณะกรรมาธิการมีความมุ่งหมาย
ว่าเริ่มลาตั้งแต่วันไหนก็นับแต่วัน นั้นเลย
ทีเดียว แล้วก็ตัดไปจนถึง ๑๕ วัน

นาย ประทุม รมยานนท์ :
ข้าพเจ้าเห็นว่าที่คณะกรรมาธิการเขียนไว้

อย่างนี้รู้สึกว่า หมุมหมิ่นเกินไป พูดย่อยๆ
สมมติว่าคน ไม่มาประชุม ๓ ครั้งต้อง
เสนอสภาอนุมัติเช่นนี้ ออกเป็น การ
เกินไปสักหน่อย ถ้าเราจะมีวิธีการที่
รัดกุม กว่านี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า คงจะเหมาะ
กว่า และสำหรับหมวดนี้ข้าพเจ้าคิดว่า
คงจะมีท่านสมาชิกหลายคนแปรญัตติ

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมา
ธิการ) : สำหรับข้อนี้ไม่ใช่เป็นของใหม่
เลย เป็นข้อบังคับด้วยการลา และการ
ลดเงินเดือนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เท่านั้นเอง ข้อนี้ถ้าหากท่านสมาชิกไม่
พอใจหรือต้องการจะแปรญัตติอย่างไร
กรรมาธิการ ก็เชื่อว่าอาจจะแปรญัตติ
กันได้

นาย ประทุม รมยานนท์ :
เราจำเป็นที่จะต้องเอาข้อบังคับ
ของสภาผู้แทนมาใช้ และเอามาเป็นหลัก
เสมอไปด้วย

นายไพโรจน์ ชัยนาม (กรรมา
ธิการ) : คณะกรรมาธิการไม่ได้หมายความว่า
จะเอามาเป็น หลักเสมอไป แต่เราก็
พยายามลอกเอาของดีมาใช้ หรือที่คณะ
กรรมาธิการ เห็นว่าพอจะ อนุมัติให้
ใช้เป็นประโยชน์ได้ และถ้าหากว่าไม่

LIART

เป็นที่พอใจแก่ท่านสมาชิกแต่อย่างใด
สภานี้ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ ไม่
ว่าคณะกรรมการจะยื่นกรณในเรื่องนี้

ประธานพฤษภา : หมวด ๑๑
การรักษาอารยทและความสงบเรียบร้อย

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ :
ในหมวดนี้ ข้อ ๓๙ บัญญัติไว้ว่า นอก
จากสมาชิก รัฐมนตรี และเจ้าหน้าที่ผู้
เกี่ยวข้องแล้ว บุคคล ใดจะ ก้าวล้ำเข้าไป
ในสถานที่ประชุมของสภา โดยมี ใ้รับ
อนุญาตจากประธาน หาได้ไม่ อันนี้
รู้สึกว่าเป็นวิธีการที่ดีเหมือนกันในการที่
จะระมัดระวังการพลุกพล่าน แต่ว่า
สภานี้เป็นสภาของปวงชนทั้งหมด ทำไม
จะไปกีดกันไม่ให้คนเข้ามา ในสถานที่
ประชุมของสภานี้ และถ้าหากว่าเข้า
มาก็จะต้องได้รับอนุญาตจากประธานสภา
เสียก่อน การที่จะต้องรับอนุญาตนั้นก็
เป็นการดีเหมือนกัน ซึ่งตามที่เขียนไว้
ก็เหมาะสมแล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการ
วางหลักไว้มากเกินไปคือเขียนไว้อย่าง
กว้างๆและข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเขียนไว้ใน
ข้อบังคับให้ชัดเจนมากกว่านั้น อีกสักหน่อย
ในการที่ประธานจะอนุญาตให้ได้ และ
ถ้าเขียนไว้แบบนี้ถ้า ประธานไม่อนุญาต
ก็เป็นอันว่าเข้ามา ไม่ได้เลย โดยเด็ดขาด

และการขออนุญาตเข้าฟังการประชุมเท่า
ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ รู้สึกว่าเป็นการลำบาก
และยากเย็นเสียเหลือเกินแม้แต่ที่หนังสือ
พิมพ์เองก็รู้สึกว่าจะจำกัดจำเขี่ยอย่างยิ่ง

ในข้อ ๕๑ ก็เช่นเดียวกัน ผู้ใด
ประสงค์จะเข้า ฟังการประชุมและการ
ปรึกษาของสภา ต้องยื่นคำขอรับอนุญาต
ตามระเบียบการที่ ประธานได้กำหนดไว้
และการที่เรา บอกว่าตามที่ประธาน ได้
กำหนดนั้น ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นอีก
ว่า ประธานจะกำหนด ใ้อย่างไรเราก็
ไม่รู้ และถ้าประธานจะจำกัดมากเกินไป
ก็อาจจะ ไม่ทำความสะดวกให้แก่บุคคล
ทั่วไปได้ และถ้าให้ความสะดวกแก่ประ
ชาชนไม่เพียงพอก็เป็นการไม่เหมาะสม อีก
อันหนึ่งคือ ในข้อ ๕๒ บอกว่า หนังสือ-
พิมพ์ที่ส่งผู้แทนเข้าฟังการประชุมและ
ปรึกษาของ สภา หากประสงค์จะโฆษณา
ข้อความเกี่ยวกับการประชุมและการ
ปรึกษาของ สภา ดังกล่าวนั้นห้ามมิให้ตก
แต่งเรื่องราวและถ้อยคำให้ผิดไปจากความ
จริง หรือโฆษณาข้อความที่สภาห้ามเปิด
เผย หรือลงพิมพ์ข้อความใดเป็นการ
กล่าวร้ายเสียคดี หรือดูหมิ่นเกียรติแห่ง
สภา หรือ สมาชิกสภาเนื่องใน การ ปฏิบัติ
หน้าที่ หนังสือพิมพ์ฉบับใดไม่ปฏิบัติ

การตามความในวรรคแรกให้ประธาน-
สภามีอำนาจสั่งให้

๑. เรียกบรรณาธิการ หนังสือ-
พิมพ์นั้นมาซักถาม

๒. ยึดใบอนุญาตเข้าฟังการ
ประชุมไว้ไม่เกิน ๑ เดือน หรือ

๓. ถอนบัตรอนุญาตเข้าฟังการ
ประชุมเสีย

สำหรับข้อนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
การผูกมัดหนังสือพิมพ์มากเกินไป คือ
ในฐานที่หนังสือพิมพ์เป็นปากเสียงของ
ประชาชน และเข้ามานั่งฟังการประชุม
ของสภาแทนประชาชนทั้งหลาย และก็
โดยเหตุที่ ประชาชน ทุกคนไม่สามารถที่
จะเข้ามานั่ง ฟังการ ประชุม ของสภา ได้
ทั่วกัน และ การ ที่ อนุญาต ให้ ผู้แทน
หนังสือพิมพ์เข้ามานั่งฟังการประชุมของ
สภานั้นก็เป็นอำนาจอันหนึ่งที่สมาชิกของ
สภาจะอภิปรายและระมัดระวัง ในการ
อภิปรายของตนในที่ ประชุม ในทางที่จะ
เป็นความเสียหาย หรือจะพูดอีกนัยหนึ่ง
ก็คือว่า สภานี้ เป็น สภา สาธารณะ ซึ่งจะ
ต้องทำงานให้แก่ประชาชน และประ
ชาชนย่อมจะได้มี โอกาสที่จะ เข้าฟังและ
ได้แลเห็นเหตุ การณ์ ของที่ ประชุม สภา
เมื่อหนังสือพิมพ์เป็นเสมือนหนึ่งประ-

ชาชนที่เข้ามานั่งฟังการประชุมของสภา
และจดเอา ถ้อยคำของ สมาชิกของ สภาที่
อภิปรายไปให้แก่ประชาชนที่ไม่สามารถ
จะมานั่งฟังการประชุมได้ ถ้าหนังสือพิมพ์
นี้จะเอาถ้อยคำของสมาชิกคน ใดที่
อภิปรายไม่ถูกไม่สมควร หนังสือพิมพ์
ก็อาจที่จะ วิจารณ์ ได้ตามสมควร เท่าที่
เขียนไว้กว้าง ๆ อย่างนี้ อาจจะเป็นการ
ตัดสิทธิ์ของหนังสือพิมพ์ที่เป็นปากเสียง
ของ ประชาชนเกินไป อีก ประการ
หนึ่ง ข้าพเจ้าเคย กล่าวแล้วว่า หนังสือ-
พิมพ์เป็นเสมือนหนึ่ง ประชาชนที่เข้ามา
นั่งฟังการประชุมของสภาเมื่อเขามีความ
ประสงค์ที่จะเอาถ้อยคำของสมาชิกคนใด
คนหนึ่งไปโฆษณาเรา ก็ควรจะให้ สิทธิ
แก่เขาบ้างตามควร

นายสนธิ เจริญรัฐ (กรรมาธิ
การ) : ในข้อข้อใจของท่าน สมาชิก
ที่อภิปรายเมื่อ ก็นี้ มีอยู่ ๒ ประเด็น
ประเด็นแรกเกี่ยวกับการ ให้ อำนาจ
ประธานที่จะอนุญาต ให้ใครต่อ ใคร เข้า
มาในที่ประชุมของสภา ในข้อ ๘๘ และ
ข้อ ๘๒ นั้นอันที่จริงเป็นร่างข้อบังคับที่
ได้เคยปฏิบัติกันมาในสภาผู้แทนราษฎร
กว่า ๑๔ ปีแล้ว การที่ประธานจะตรา

LIRT

ข้อบังคับอย่างไร นั้น อยู่ในข้อ ๑๐๗ คือข้อสุดท้าย ซึ่งประธานสภาคงจะได้ใช้ความระมัดระวังในการที่จะตราระเบียบการเพื่อปฏิบัติตามข้อบังคับไม่ให้เป็นการกระทบกระเทือน ต่อสิ่งที่จะเป็นคุณประโยชน์ด้วยประการทั้งปวง ข้าพเจ้าจำได้ว่าตามที่เราได้เคยปฏิบัติตามมาแล้วเป็นเวลาถึง ๑๔ ปี และก็เชื่อว่าคงจะเป็นที่พอใจของท่านสมาชิกแล้ว และในที่นี้คือข้อที่เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์นั้น ดูเหมือนจะเป็นข้อ ๕๒ ข้อแรกได้ร่างขึ้นตามข้อบังคับเดิมของสภาผู้แทนราษฎรแต่ได้มีการแก้ไขอยู่ข้อหนึ่งซึ่งเราเห็นว่าเป็นข้อที่สำคัญ ตามร่างข้อบังคับเดิมบอกว่าถ้าหนังสือพิมพ์ทำผิดหรือละเมิดข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภานี้ ให้ประธานสภาเรียกเจ้าของหนังสือพิมพ์มาตักเตือนว่ากล่าว แต่ในการนี้ คณะกรรมการก็ได้สังเกตเห็นว่าเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นไม่ได้รับรู้เห็นและรับผิดชอบในหน้ากระดาษด้วยเลย จึงได้แก้ไขเพื่อให้เรียกบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ หรือผู้ช่วยบรรณาธิการมาว่ากล่าวตักเตือน และอีกข้อหนึ่งการที่คณะกรรมการได้แก้ไขขึ้นก็เพื่อให้

ข้อความนั้นกระจางเข้าใจดีกว่าเก่า คือตามข้อเดิมเขาบอกว่า ในการโฆษณาข่าวการประชุมของสภานั้นห้ามไม่ให้ตกแต่งเรื่องราวและถ้อยคำให้ผิดไปจากความจริงหรือลงข้อความใส่ร้าย เสียตสี ดูหมิ่นเกียรติแห่งสภา หรือใส่ร้ายสภา หรือเสียตสีสภานี้ แต่สำหรับของเรานั้น คณะกรรมการเห็นว่า เท่าที่เราได้อยู่แต่เดิมนั้นแคบไปคือแปลว่าต่อเมื่อมีการกล่าวร้ายเสียตสีสภาคือ หมายความว่าทั้งสภาเลย จึงจะเป็น การละเมิดข้อบังคับ แต่อันที่จริง เมื่อ ไปสอบสวนดูหลักฐานของต่างประเทศ เช่น ในรัฐสภาของอังกฤษ ตามขนบธรรมเนียมที่เขาใช้อยู่ของเขามีแจ้งชัดกว่าของเรา ของเขานั้นแม้แต่เป็นการดูหมิ่นสมาชิกผู้หนึ่งผู้ใดในขณะอภิปรายในสภา ก็เป็นการละเมิดข้อบังคับ และเป็นการดูหมิ่นเกียรติแห่งสภานี้ข้าพเจ้าทราบจากหนังสืออะไรจำไม่ได้ กล่าว ว่าหนังสือพิมพ์ใส่ร้ายสมาชิกสภาของเขาอย่างนี้ แต่สำหรับของเราเมื่อก่อนนี้ ต้องกระทบกระเทือนถึงสภา เป็นการ ส่วน รวมจึงจะเป็น การ

ละเมิดข้อบังคับ ขัณฑ์และกรรมวิธีการ จึงเห็นว่าแคบไป ข้าพเจ้าเองในฐานะที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ และก็มีอาชีพอยู่กับการหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าเองก็เห็นห่วงถึงเสรีภาพและการ อาชีพ หนังสือพิมพ์เหมือนกัน แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าเสียใจที่จะต้องพูดอย่างตรงไป ตรงมาว่าสภานี้ กำลัง กลายเป็นสภาที่สำหรับการตุ้มหนึบ และเสียสิทธิคนโน้นคนนี้ จึงชวนให้เห็นไปว่าระบอบประชาธิปไตยในขณะนี้คือระบอบการเสียสิทธิและใส่ร้าย เพราะฉะนั้นการที่เรารู้ร่าง ข้อ บังคับ ไว้เช่นนั้น ก็ไม่มีผลที่จะเป็นการตัดสิทธิของหนังสือพิมพ์ในการที่จะวิพากษ์วิจารณ์ ตามความคิดเห็น ของตน ซึ่งอันนี้ย่อมไม่ถูกด้วยเหตุผลของระบอบประชาธิปไตยในการ ใช้เสรีภาพ และไม่ชอบด้วย ประ โยชน์ ของ ชาติ เพราะฉะนั้นการที่คณะกรรมธิการเขียนไว้เช่นนั้น ขอ ได้ โปรดอย่าเข้าใจว่าเราพยายามป้องกันตัวเองและสมาชิกก็หาไม่ ใน ข้อบังคับ ขององ กฤษ เขาได้บอกไว้ชัด แจ่มที่เดียวว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ใช้ คำว่า ในสภาคือในการประชุมสมาชิกจะแยกออกไปจากสภาหาได้ไม่ เมื่อสมาชิก

ถูกกล่าวร้ายเสียสิทธิในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่กลางสภาแต่อย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ประชาชนอาจจะเข้าใจไปว่า สภานี้จะเสีย เสรีภาพหมดใน เมื่อมี การ กล่าวร้ายเสียสิทธิกันอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นข้อความที่เขียนไว้วันข้าพเจ้าขอเรียนยืนยันไว้ว่าคณะกรรมธิการนี้ ได้พิจารณาแล้วโดยละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยโดยแท้จริง คือสนับสนุน เสรีภาพที่ถูกต้อง และข้าพเจ้าใคร่ที่จะอ้างว่า เมื่อครั้งหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช เป็นรัฐบาล ซึ่งบัดนี้ได้เป็นพรรคฝ่ายค้าน ได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่าประชาธิปไตย ไม่ใช่แค่เสรีภาพ อย่างเดียวแต่จะต้องชวนกัน ให้รู้สึกถึงหน้าที่คือ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ให้เป็นไปด้วยดี และในที่สุดข้าพเจ้าเข้าใจได้ว่าท่าน สมาชิกแห่ง พฤษสภา นี้ คงจะไม่ข้องใจในข้อที่อ้างขึ้น

นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ : เหตุของกรรมธิการที่ชี้แจงนั้น ก็น่าฟัง แต่ว่าไม่น่าจะปฏิบัติได้ ไม่น่าจะได้ผลดี โดยแท้จริงเพราะว่าในวรรคต่อมาบอกว่า หนังสือพิมพ์ฉบับใด ไม่ ปฏิบัติ ตาม ข้อ ความในวรรคแรก ให้ประธานสภามี

LIRT

อำนาจสั่งให้ ๑-๒-๓ ซึ่งมีทางสั่ง
ได้ ๓ ข้อ แต่ไว้ในรูปเปรียบเทียบของเรา
เวลานั้นเป็นระเทียบบังคับ เมื่อเป็น
เช่นนั้นในรูป ปาร์ตี้ คือทางฝ่ายรัฐ-
บาลก็มีหนังสือพิมพ์ที่จะสนับสนุนพรรค
ของตน พรรคฝ่ายค้านก็มีหนังสือพิมพ์
สนับสนุนพรรคฝ่ายค้าน ที่นี้ถ้าหากว่า
ประธานสภาไปเข้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหนังสือ
พิมพ์อีกฝ่ายหนึ่งที่สนับสนุนพรรค
นั้น ๆ ตรงกันข้าม หรือเป็นฝ่ายที่ประ-
ธานสภาเป็นพรรคคนนั้นจะไปกล่าวเสียดสี
หรือดูหมิ่น ตามข้อที่กล่าวมา ประธาน
สภาเป็นผู้มีอำนาจสั่งทำเช่นนั้นแล้ว
ประธานสภาก็เป็นคนอยู่ในปาร์ตี้นั้นก็
เกรงว่าจะไม่ได้ผลที่แข็งแรงนั้น

นายสนธิ เจริญรัฐ : ในทาง
ปฏิบัติกัน ถ้าสมาชิกผู้ใดรู้สึกว่าได้รับ
การเสียดสี ใสร้าย หรือดูหมิ่น ใน
การทำหน้าที่ของเขา กลางสภานี้ซึ่งเป็น
การทำตามรัฐธรรมนูญเพื่อประเทศชาติ
สมาชิกผู้นั้นอาจจะไปร้องเรียนต่อ ประ-
ธานสภาว่าเกี่ยวเรื่องเป็นอย่างไรอย่าง
นี้ถ้าประธาน สภาพิจารณา ข้อความที่
ดูกว่าใสร้ายเสียดสีนั้นมีมูล ประธาน
สภาอาจจะเชิญบรรณาธิการ หนังสือ-
พิมพ์มาพูดจากัน โดยถือว่าเป็นเรื่องอย่าง

นั้นอย่างนี้จะเห็นแก่ส่วนรวมบ้างหรือไม่
ทางปฏิบัติก็ควรเป็นเช่นนั้นไม่ใช่ทาง
สภาหรือทางประธานสภาจะไปใช้อำนาจ
แพดตีซิม คือเป็นการบังคับโน้มน้าบังคับ
นี้ดูไม่เป็นการชอบ

นายประทุม รมยานนท์ : ชื่อน
ข้าพเจ้าก็ชื่องใจเหมือนกัน และเห็น
ใจเหมือนกัน กับ พวกหนังสือพิมพ์บ้าง
บางประการ และในเรื่องใสร้ายเสียดสี
นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรเขียนไว้
และอย่างในกรณีที่มีการอภิปรายนี้ บาง
ที่บางตอนพูดเร็วปรือหนังสือพิมพ์จดไม่
ทันอย่างนี้ แล้วที่นี้เขาไปร่างขึ้นมาเขา
อาจผิดพลาดไปบ้างซึ่งไม่ตรงกันกับความ
จริงเพียงเล็กน้อยแล้วถึงกับจะเรียก
บรรณาธิการมาว่ากล่าวตักเตือนนั้น
ข้าพเจ้าก็เห็นใจ ฉะนั้นหลักการนี้
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรตัดออกเสีย

หลวงอรรถกถยาณวินิจ : ตาม
ข้อ ๕๒ ทั้งที่ท่านสมาชิกผู้ใดเกียรติได้
อภิปรายเมื่อกันนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วย
และเห็นใจมาก ในการที่ข้าพเจ้าพูด
ไม่ใช่หมายความว่าข้าพเจ้าเป็น พวก-
หนังสือพิมพ์อยู่เหมือนกัน จึงอยากให้
ประโยชน์ตกอยู่กับหนังสือพิมพ์ก็หา
ไม่ แต่ว่าถ้าดูตามตัวอักษรแล้วก็อบจะ

บอกได้ว่า หนังสือพิมพ์ทำอะไรไม่ได้
มานั่งฟังในที่ประชุมสภา ก็เกือบจะไม่ได้
ประโยชน์อะไร นอกจากแถลงข่าวตรง
ไปตรงมา เหมือนกับ อย่างทางราชการ
แถลงข่าว เช่นนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องให้
สภานี้ ได้พิจารณาภาวะของหนังสือพิมพ์
ในระบอบประชาธิปไตยนี้ให้สมดังที่เรา
ปรารถนาด้วย กันข้าพเจ้าก็จะขอบคุณยิ่ง

ประธานพฤษสภา : ในมาตรานี้
ท่านผู้อื่นจะข้องใจอะไรอีกหรือไม่
ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานพฤษสภา : ถ้าไม่มี
สมาชิกข้องใจ ต่อไปการพิจารณาหมวด
๑๒ การละเมิดข้อบังคับเป็นอันว่าผ่าน
ไปหมวด ๑๓ จะมีสมาชิกผู้ใดข้องใจ
หรือไม่

ไม่มีสมาชิกข้องใจ

ประธานพฤษสภา : ได้เปิด
โอกาสให้มีการซักถาม พอสมควรแล้ว
สำหรับปัญหาต่อไปในการที่ตั้งกรรมาธิ-
การนั้นข้าพเจ้าคิดว่ากรรมาธิ การ ที่สภา

นั้นก็ควรจะได้เป็นกรรมาธิการพิจารณา
ต่อไป และเข้าใจว่าสภานี้คงเห็นด้วย
เพราะว่ากรรมาธิการชุดนี้จะได้เข้ามาชี้
แจงตอนแปรญัตติภายหลัง ส่วนปัญหาต่อไป
ก็มีว่าเราจะแปรญัตติกันภายในกี่วัน

ร.ท.เชย กลัญชัย : การ
แปรญัตตินั้น คิดว่า สมาชิก จะต้อง ไป
ตรวจกันมาก ข้าพเจ้าก็คิดว่าควรเสนอให้
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ประธานพฤษสภา : ญัตติของ
ท่านมีสมาชิกรับรองหรือไม่

มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง

ประธานพฤษสภา : มีสมาชิก
ขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน มีผู้
รับรอง ถูกต้อง แต่ในที่ประชุมนี้ จะเห็น
เป็นอย่างไร ถ้าไม่มีผู้เห็นเป็นอย่างอื่น
ถือว่าที่ประชุมมีมติให้มีการแปรญัตติภายใน
๗ วัน ตามที่ผู้แปรญัตติเสนอ

หมดระเบียบวาระสำหรับวันนี้
แล้ว ข้าพเจ้าขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๑๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

หลวงอรรถกถยานวินิจ
สิริ ชาคินันท์
ทั้น พรหมพิทักษ์กุล
อรุณ แสงสว่างวัฒน์
เขียน กาญจนพันธ์
พล.ท. มังกร พรหมโยธี

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

ชดอ อินทร
อาจันต์ อธิวาส
อรุณ โอปรัสต์ม
วิชัย ชีรชาติ
มานพ มณีโชติ
ประเต็ม แท่งเพชร

ไพโรจน์ ชัยนาม
รักษาการเลขาธิการพัฒนาสภา

พลเรือตรี ก.ป. ศรียุทธเส็น
ประธานพัฒนาสภา